

อ่านเอาเรื่อง

สะท้อนความคิดเพื่อการพัฒนาตนเอง

สำหรับการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์

[เล่ม 4]

สุวรรณ พงษ์เจริญ

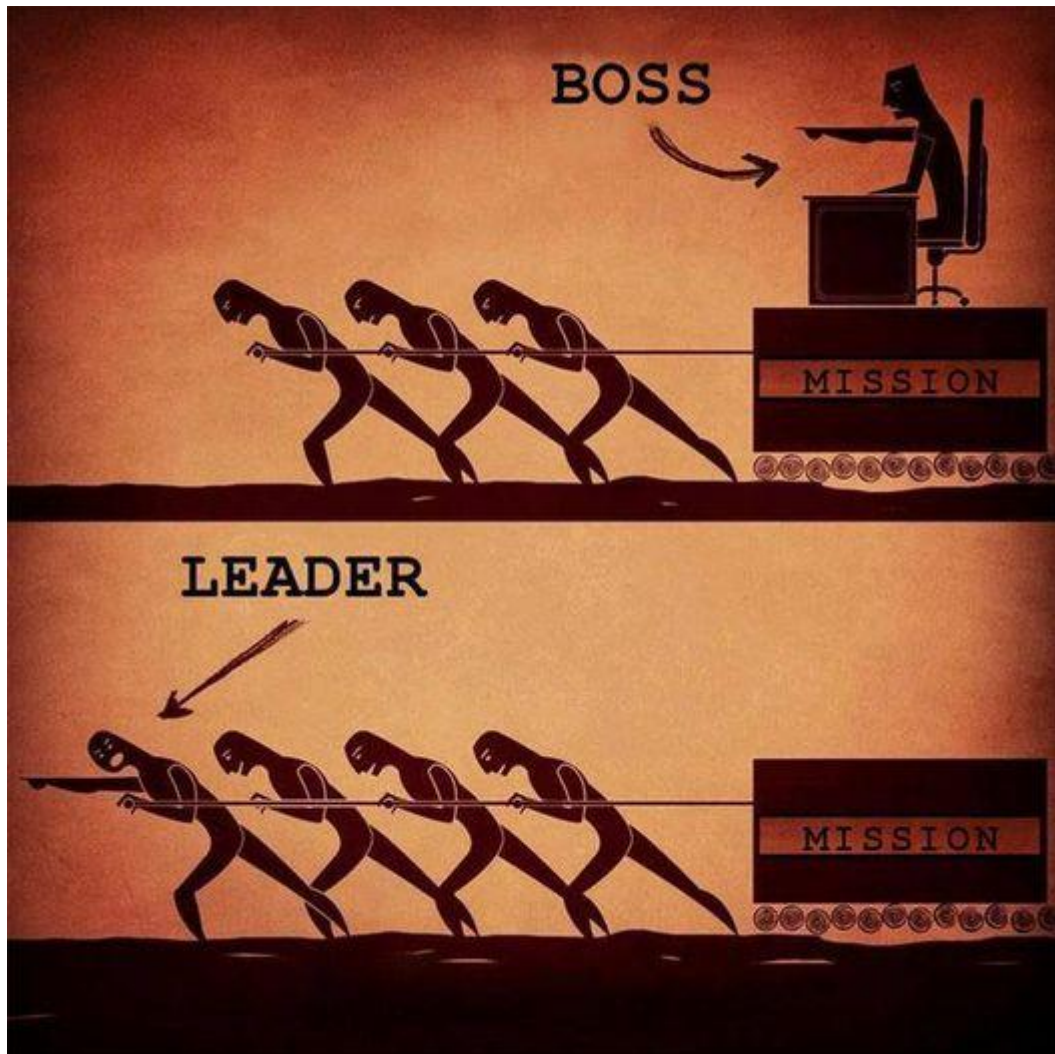
รวบรวม

องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้

1] "ไม่มีเจ้านายดีๆ จากการเป็นลูกน้องแย่งๆ"	3
2] ชายคนหนึ่งถูกขอให้ทาสีเรือ	6
3] ทุกครั้งที่ฝนตก	8
4] คำสอนเขียนแปะโรงสี	11
5] คุณมีสิทธิ์เลือกนะ	14
6] ถ้าเราปฏิบัติธรรม สุดท้ายเราจะได้อะไร	18
7] โลกนี้มีกตिका	20
8] เศรษฐีเจ้าเล่ห์กับลูกสาวชาวนา	21
9] Eat that frog “กินกบตัวนั้นซะ ”	24
10] The Boiled Frog Theory “ทฤษฎีกบต้ม”	29
11] เมื่อฮ่องเต้พิโรธ ทำให้ประเทศอื่นดิฉินนินทา	35
12] ครูที่แท้ไม่ต้องการศิษย์	38
13] อย่าคิดเป็น...หัวหน้า ถ้าอยากทำงานอย่างมีความสุข	41
14] สิบสามข้อคิดจากการทำงาน	43
15] ใครแต่งไว้ เยี่ยมจริงๆ!!!	45

"ไม่มีเจ้านายดีๆ จากการเป็นลูกน้องแยๆ"

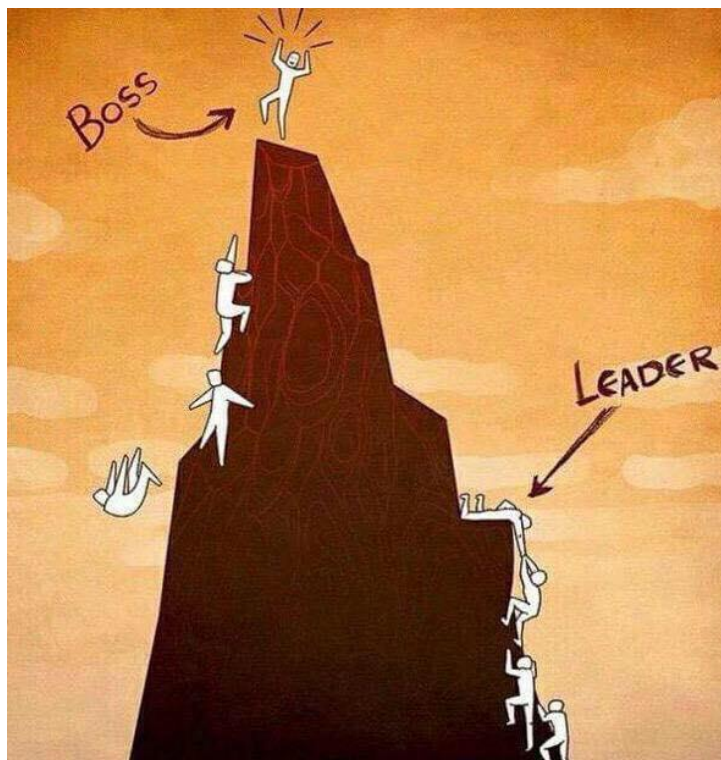
เจ้านายดีๆ ในอุดมคติ คือ
คนฉลาด คิดได้ก่อนใคร ตั้งเป้าเป็น
ถามเข้าเป้า วางแผนเก่ง อ่านเกมขาด
สั่งชัดเจนแล้วไม่ลืม ไม่กลับไปกลับมา
ตัดสินใจถูกมากกว่าผิด
ยอมรับผิดโดยไม่เสียความสง่า
เป็นแรงบันดาลใจให้คนมุ่งมั่น
ทรงพลังน่าอบอุ่นยามเกิดปัญหา
ครองใจคนด้วยการรู้จักช่วย ไม่ใช่เอาแต่ใช้
ติติงด้วยข้อคิดที่ทำให้กลับไปคิดค้น

ไม่ใช่เอาแต่ตำหนิให้กลับไปคิดค้น
ส่งเสริมให้คนอื่นได้หน้า
ไม่ใช่เอาหน้าให้แต่ตนเอง
เจ้านายในอุดมคตินั้นดูได้ง่าย
คือ ทำให้ลูกน้องอยากเชื่อฟัง
นับตั้งแต่เจอกันวันแรก
เพียงสบตาและฟังน้ำเสียง
กับทั้งยิ้มเกิการพรักในวันต่อๆ มา
ด้วยเมตตาที่คงเส้นคงวาไม่เปลี่ยน
แต่เมื่อพินิจดูคุณสมบัติ
ของเจ้านายในอุดมคติแต่ละข้อแล้ว
คุณจะพบว่าไม่มีข้อไหน
ที่เกิดขึ้นด้วยความบังเอิญ
ต่อให้เรียนจบจากสถาบันเจ้านาย
หรือโรงเรียนผู้นำล้าเลิศใดๆ
ก็ไม่มีใครเป็นเจ้านายในอุดมคติ
ขึ้นมาจากการทำงานข้อสอบในชั้นเรียนได้
มีแต่ต้องทำข้อสอบภาคสนาม
จากช่วงชีวิตการเป็นลูกน้องกันทั้งนั้น
ลูกน้องที่ "มีโชค"
คือผู้ที่ได้เจอเจ้านายในอุดมคติ
ได้รับการถ่ายทอดความเป็นนายดีๆ
แล้วกลายเป็นเจ้านายดีๆ ตาม
ลูกน้องที่ "มีดี"
คือผู้ที่แม้เจอเจ้านายในฝัน (ร้าย)
ผู้เป็นยอดแห่งอัปมงคลในชีวิต
ก็สามารถคิดได้เอง เห็นได้เองว่า
จะไม่รับเชื่อร้ายชนิดไหนมาจากนายตน
แต่ตั้งใจจะไม่รับเชื่อร้ายจากนายเลว
คุณก็เพาะเชื่อความเป็นนายดีขึ้นในตัวแล้ว
ส่วนลูกน้องที่ไม่มีโชค และไม่มีดี

คือผู้ที่ไม่ยอมรับสภาพการเป็นลูกน้อง
ไม่ต้องการเรียนรู้อะไรจากการเป็นลูกน้อง
ไม่มีความสุขกับการเป็นลูกน้องแม้แต่วันเดียว
เพราะใจแข็งขี้น อึดตาแรง
อยากเป็นเจ้านายเลยตั้งแต่วันแรก
อย่างนี้ถ้าเจอเจ้านายเลย
ก็รับเชื่อเลยมาครบ
หรือแม้เจอเจ้านายดี
ก็ไม่รับเชื่อดีมาสักข้อ
ถ้าทั้งโลกเต็มไปด้วยคนหวังเจอนายดี
แต่ไม่มีใครพยายามเป็นลูกน้องที่ดีเลย
ในที่สุดเจ้านายดีๆ จะเป็นแค่เทพในตำนาน
เชื่อกันว่าเคยมี แต่ไม่มีใครรู้ว่าสมัยไหน!

ชายคนหนึ่งถูกขอให้ทาสีเรือ

เขานำสีและพู่กันมาและเริ่มทาสีเรือให้เป็นสีแดงสดตามที่เจ้าของอยากได้ ขณะทาสีเขาสังเกตเห็นรูเล็ก ๆ ในตัวถังและซ่อมแซมมันโดยไม่ได้บอกใคร เมื่อเขาทาสีเสร็จ เขาก็รับเงินและจากไป

วันรุ่งขึ้นเจ้าของเรือมาหาช่างทาสีและยื่นเช็คให้เขาซึ่งมีมูลค่ามากมายนัก ช่างทาสีรู้สึกประหลาดใจและพูดว่า

"คุณจ่ายเงินให้ผมแล้วสำหรับการทาสีเรือแล้วนี่นา"

"แต่นี้ไม่ใช่สำหรับงานทาสี มันเป็นค่าซ่อมรูในเรือต่างหาก"

"อา! แต่มันก็เป็นบริการเล็ก ๆ น้อย ๆ ... ไม่จำเป็นที่จะต้องจ่ายเงินมากมายอะไรหรอกครับ"

“ช่างทาสีที่น่ารัก ผมอยากบอกอะไรให้คุณ อยากให้คุณรู้ว่าอะไรเกิดขึ้น ตอนที่ผมมาขอให้คุณทาสี
เรือ ผมลืมพูดถึงรูรั่วที่ตัวถังเรือ เมื่อสีเรือแห้ง ลูก ๆ ของผมก็นำเรือไปตกปลา พวกเขาไม่รู้ว่ารูรั่ว ตอนนั้น
ผมไม่อยู่บ้าน เมื่อผมกลับมาและเห็นว่าพวกเขาเอาเรือของผมออกทะเลไป ชีวิตผมเหมือนพังทลายไป เพราะรู้
ดีว่าเรือมีรอยรั่ว”

“คุณลองนึกภาพความปิติ ความโล่งใจและความสุขของผม เมื่อผมเห็นพวกเขาำเรือกลับจาก
การตกปลา จากนั้นผมก็ตรวจสอบเรือและพบว่าคุณซ่อมมันให้แล้ว!

คุณเห็นไหม ว่าคุณทำอะไร คุณทำมากกว่าการอุดรูรั่วของเรือ คุณช่วยชีวิตลูกของผม เงินที่ผม
ให้ ไม่ได้มากมายอะไรไปกว่าการตอบแทนที่คุณช่วยชีวิตลูกผม ด้วยสิ่งเล็กน้อย แต่มันมากมายและเป็นทั้งชีวิต
ของลูกและตัวผม”

ดังนั้นไม่ว่าเมื่อไหร่ก็ตามที่คุณเห็นรูรั่ว รอยร้าว การไม่นิ่งเฉย หาทางแก้ไขให้เขาหรือสิ่งเหล่านั้น
คือสิ่งที่ควรทำเป็นที่สุด

คุณไม่มีทางรู้ว่าเมื่อใดที่มีคนต้องการเราหรือเมื่อพระเจ้าทรงสร้างความปลอดภัยที่น่ายินดีที่
เราจะช่วยเหลือและให้ความสำคัญกับใครบางคน

ระหว่างทางคุณอาจซ่อม 'รูรั่ว รอยร้าว' จำนวนมากสำหรับหลาย ๆ คนโดยไม่ทราบว่าคุณ
ช่วยชีวิตได้กี่ชีวิต

จงสร้างความแตกต่าง....จงอย่านิ่งเฉย

...~... ทุกครั้งที่ฝนตก ...~...

ทุกครั้งที่ผมตก...เรามักจะได้ยินเสียงแห่งความดีใจ

สลัดไปกับเสียงบ่นว่าของคนเสมอ

ชาวนาบอก "ดีใจจัง ผมตกแล้ว จะได้ทำนาเสียที"

คนทำงานออฟฟิศบ่น "จะตกอะไรกันนักหนา รถก็ติด

เปียกก็เปียก กว่าจะถึงที่ทำงาน"

คำชื่นชม คำบ่นว่าอีกมาก ที่ใครหลายๆ คนพูดถึงเวลาฝนตก

สักๆ แล้ว ผมคงรู้สึกน้อยใจ ที่ทำอะไรก็มีคนติเตียนเช่นนี้

แต่ถึงอย่างนั้น... ผมก็ยังคงทำหน้าที่ของผม

อาจเป็นเพราะเธอ คิดถึงคนที่ลำบากกว่า หากขาดเธอไป

หากฝนไม่ตก ชาวนาจะทำนาอย่างไร

หากฝนไม่ตก ต้นไม้ใบหญ้าจะเหี่ยวเฉาแค่ไหน

หากฝนไม่ตก มนุษย์และสัตว์จะเอาน้ำที่ไหนดื่มกิน

ทุกครั้งที่สายฝนพรำ ผมกำลังพร่ำสอนเราว่า...

เราไม่สามารถทำอะไรให้ทุกคนพอใจได้

ต่อให้ทำดีแค่ไหน ก็ยังมีคนไม่เห็นด้วย

มีคนติเตียนเป็นธรรมดา

แต่จงนึกถึงหน้าที่ นึกถึงสิ่งดีๆ ที่เราทำ
หากมั่นใจว่าสิ่งนั้นดี สิ่งนั้นเป็นประโยชน์กับคนอื่นแล้ว
ก็จงทำมันต่อไป ทำด้วยหัวใจที่เป็นสุข
แม้จะมีคนไม่ชอบ ไม่เห็นด้วยบ้าง
แต่เชื่อเถอะว่า มีคนอีกมากที่ชื่นชม
และเห็นค่าในความคิดของคุณ

" จงทำตัวเหมือน.. ฟน

ที่ทำหน้าที่ของตนอย่างดีที่สุดเสมอ.."

ในวันสุดท้ายของสัปดาห์ ที่อากาศแปรปรวน

เดี๋ยวร้อนจัดเดี๋ยวฝนตก แบบนี้

ที่ไหนเลยเราจะต้องสู้รบปรบมือกับ
การระบาดของเจ้าโควิด -19 ตัวร้าย
และการเมืองวุ่น ๆ อะไรๆ ช่วงนี้ที่ช่างร้อนรุ่มเสียจริง
ยังไงๆ ก็ขอให้ทุกท่านใจเย็นๆ กันไว้นะ
เราจะผ่านมันไปด้วยกัน

โปรดระวังรักษาสุขภาพทั้งกายและจิตให้ดี

และขอให้มีความสุขทุกๆ คนครับ

คำสอนเขียนแปะโรงสี

ลื้อเคยเห็นมัย

เมื่อตอนที่นกยังมีชีวิตอยู่

มันจะกินหนอนเป็นอาหาร

แต่เมื่อมันตายมันก็จะถูกหนอนกิน

เป็นอาหารเหมือนกัน

ต้นไม้หนึ่งต้นนั้น

สามารถทำเป็นไม้ขีดไฟได้มากมาย

แต่ไม้ขีดไฟเพียงหนึ่งกำ

ก็สามารถเผาต้นไม้ได้มากมายเช่นกัน

ลื้ออย่ามองข้ามคนที่ด้อยกว่า
เพราะหลงตัวเองว่ายิ่งใหญ่กว่า
อย่ามองข้ามลูกค้ารายเล็กๆ
ไม่เห็นคุณค่าของพวกเขา
เพราะสักวันหนึ่งเขาอาจ
เป็นลูกค้ารายใหญ่ของเราก็เป็นได้

พวกคุณถูกคนพวกนี้
มีเยอะแยะให้เห็นในโลกใบนี้
จงจำไว้คนรายนั้นหลายคน
ไม่ได้รวยมาแต่กำเนิด
ลื้ออยากเป็นเศรษฐี
จงจำประโยคนี้ไว้ให้ขึ้นใจ

ลื้ออย่ามัวคิดว่าเราแข็งแรง
ไม่มีวันป่วยเพราะอายุยังน้อย
โลกศพไม่ได้มีไว้ใส่คนแก่
แต่มีไว้ใส่คนตาย จงจำไว้

ลืดยามัวคิดว่า
ฉันรวยใช้เงินได้อย่างฟุ่มเฟือย
สักวันเงินเพียงร้อยบาท
อาจมีค่ามากมายในวันตกอับก็ได้

ลืจจจำไว้ให้ดี

ไม่มีอะไรแน่นอนในชีวิต

ใหญ่ได้ก็เล็กได้

รวยได้ก็จนได้

แข็งแรงได้ก็ป่วยได้

เกิดได้ลืก็ตองตายได้เช่นกัน

ทุกคนไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้า

จจจำคำอวให้ชื่นใจ

เทียน กว ลอ ฮก โหงว ลี

ขอฟ้าประทานพรให้ลูกหลานพ้นจากปัญหา

สมดังปรารถนา ไม่ขัด ร่ำรวย

#พูดไว้ให้คิด

คุณมีสิทธิ์เลือกนะ

ในระหว่างทานข้าวกลางวัน วนิดาซึ่งเป็นซีอีโอ ถามกิตติผู้บริหารระดับสูงคนหนึ่งที่รายงานตรงต่อเธอว่า “ กิตติ พี่สังเกตเห็นว่าคุณไม่เคยปิดมือถือเลย แม้กระทั่งเวลาประชุม แล้วพี่ก็เห็นคุณขอตัวออกไปจากที่ประชุมกลางคันเพื่อรับโทรศัพท์ พี่อยากรู้ว่าเป็นโทรศัพท์ของใครหรือ ทำไมมันสำคัญขนาดรออนจบประชุมไม่ได้ พี่เห็นเป็นประจำเลยนะ ”

กิตติมีท่าทีอึดอัด เขาตอบว่า “ ไม่มีอะไรหรอกครับ เรื่องส่วนตัวนะครับ ผมขอโทษ ”

วนิดายิ้มแบบผู้ใหญ่ใจดี เธอเงยบไปสักครู่จึงพูดต่อ “ กิตติ เราสองคนทำงานด้วยกันมาพอสมควร คิดว่าพี่เป็นพี่สาวของคุณก็ละกัน เพราะพี่อายุมากกว่าคุณสองสามปี มีอะไรก็เล่าสู่กันฟังซิคะ เพื่อว่าพี่อาจจะแนะนำอะไรให้ได้บ้าง ” วนิดาเลือกใช้แนวทางพี่น้อง แทนที่เธอจะตำหนิเขาโดยตรง ในเรื่องพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในที่ประชุมแบบเจ้านายกับลูกน้อง

วิธีนี้ได้ผล ! กิตติสารภาพออกมาแบบกระทัดรัดว่า “ ก็ ... คือว่า ... พี่อย่าโกรธผมนะครับ มัน เป็นโทรศัพท์มาจากลูกสาวผมเอง เธอเพิ่งไปเรียนไฮสคูลที่ออสเตรเลียเมื่อไม่กี่เดือน โรงเรียนที่ลูกสาวผม เรียนนี้ค่อนข้างจะเข้มงวด แถมนักเรียนบ้านผมเลย ตอนลูกสาวผมเรียนที่นี่ ผมช่วยติวและทำการบ้านร่วมกับ เธอบ่อยๆ ลูกคนเดียวเธอคือดวงใจของผมเลยครับ ผมบอกเธอว่าไปอยู่นั่น ตัดขาดเรื่องการบ้านละก็โทรมาหา ผมได้ทุกเมื่อไม่ว่าจะเป็นเวลาใด ผมจะคอยช่วยเหลือเธอผมไม่ต้องการเห็นเธอล้มเหลว ตอนค่าเมื่อกลับบ้าน ผมก็แทบจะไม่ได้พักผ่อน แต่จะไปช่วยเธอทำการบ้านแล้วก็แพ็คเกจส่งไปเรื่องคณิตศาสตร์บ้าง ภาษาอังกฤษ บ้าง ผมอยากให้เธอประสบความสำเร็จ ผมต้องขอโทษที่บริหารเวลาไม่ค่อยได้เรื่อง ” **กิตติจบเรื่องลงด้วย ท่าที่ละเอียดใจ**

วนิดาแสดงความเห็นใจ “ เรื่องของคุณมันฟังแล้วค่อนข้างมากเลย พี่พอจะจินตนาการออกถึงความ ลำบากใจของเธอ พี่เองก็มีลูกสาวเรียนปริญญาโทอยู่ที่อเมริกา พี่เคยทำแบบคุณเหมือนกัน เพราะลูกสาวพี่ จบตรี แล้วไปต่อโทเลย จึงไม่มีประสบการณ์ในการทำงาน ดังนั้นพอทำกรณีศึกษาก็มักจะไม่ทันเพื่อนเขา หรือไม่เข้าใจ แถมน้องไม่กล้าถามอาจารย์อีก พี่เลยต้องช่วยทำเคส แล้วก็อีเมลล์ไปให้เธอ แต่ว่าตอนนั้นพี่หยุดช่วย เธอแบบนั้นแล้วละคะ ”

กิตติถามด้วยความประหลาดใจ “ ทำไมละครับ พี่ไม่รักเธอแล้วหรือ หรือว่าพี่เห็นว่างานมี ความสำคัญกว่าครอบครัวครับ ”

วนิดาตอบพร้อมกับยิ้มอย่างอารมณ์ดีว่า “ พี่ยังรักลูก และเห็นคุณค่าของครอบครัวและงาน เหมือนเดิม พี่โชคดีที่มีเพื่อนชาวอเมริกันคนหนึ่ง เขาสังเกตเห็นวิธีที่พี่ช่วยลูกสาว แล้ววันหนึ่งเขาก็ให้หนังสือ เล่มหนึ่งชื่อ The Power of Failure โดย Charles C. Manz และมีการแปลเป็นไทยในชื่อ วิกฤติคือโอกาส โดย พลุสมดี กุลมา เรียบเรียงโดย นราธิป นัยนา เพื่อนอเมริกันเขาค้นเรื่องๆหนึ่งให้พี่อ่านโดยเฉพาะเลย พี่จะเล่าให้ เธอฟัง ”

มีชายคนหนึ่งนั่งมองผีเสื้อที่กำลังดิ้นรนจะออกจากรังไหม เจ้าผีเสื้อดิ้นรนไปชักพัก จนกระทั่งใยรังไหมเริ่มขาดเป็นรูเล็กๆ ชายคนนั้นมองด้วยความสนใจ เจ้าผีเสื้อดูเหมือนจะหยุดไป ที่ จริงผีเสื้อมันพักเพื่อที่จะดิ้นรนต่อไป แต่ว่าชายคนนั้นคิดไปเองว่าผีเสื้อคงติดใยรังไหม ไม่สามารถจะ ออกมาได้ด้วยตนเอง ด้วยความหวังดี เขาจึงนำกรรไกรขนาดเล็กมาตัดใยรังไหมนั้น ทำให้รูมันขยาย ใหญ่ขึ้น เจ้าผีเสื้อเห็นรูขยายใหญ่ขึ้นมันก็คลานตัวมดเต็มออกมา แต่เขาสังเกตว่าตัวมันมีขนาดเล็ก

กว่าปกติ ปีก่อน แถมลำตัวของเจ้าผีเสื้อ มีลักษณะบวมผิดปกติ กลายเป็นว่าในขณะที่ผีเสื้อต้องดิ้นรน ออกแรงตะเกียกตะกาย เพื่อพยายามจะดันตัวมันออกจากรังใหม่นั้น เป็นกระบวนการธรรมชาติที่จะ กระตุ้นให้ของเหลวชนิดหนึ่ง ที่อยู่ในลำตัวผีเสื้อเคลื่อนที่มาสู่ปีก เพื่อให้ปีกแข็งแรงเพียงพอจะบิน ได้ ด้วยความปรารถนาดีของชายคนนั้น ผีเสื้อตัวนี้ปีกจึงยังไม่แข็งแรงเพียงพอจะบินได้ แถมยังมี รูปร่างพิกลพิการ เพราะของเหลวที่ควรจะมีอยู่ที่ปีก ดันไปติดคั้งค้างอยู่ที่ลำตัว เจ้าผีเสื้อตัวนี้ออกจาก ใยมาได้ด้วยความสบาย แต่ต้องพิกลพิการ และบินไม่ได้ไปชั่วชีวิตของมัน

.....

อุปสรรคและความล้มเหลวในชีวิตของคน ก็คล้ายๆกันกับสิ่งที่เจ้าผีเสื้อเผชิญ ไม่ว่าจะ เป็นการเรียนรู้ ความก้าวหน้าในชีวิต การพัฒนาทักษะ ความกล้าหาญ ความมุ่งมั่น ล้วนแล้วแต่ นำ สงสารและน่าเห็นใจ แต่จะได้คุณค่ามาก็ด้วยการล้มเหลวอย่างถูกวิธี เราจะคาดหวังว่าจะประสบ ความสำเร็จในชีวิต โดยไม่มีความล้มเหลวนั้นเป็นไปได้ เมื่อเราเผชิญอุปสรรค แล้วเราหลีกเลี่ยงที่ จะแก้ไขหรือต่อสู้กับมัน เท่ากับว่าเรากำลังเสียโอกาสสำคัญในการเรียนรู้บทเรียนที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อ ความสำเร็จในชีวิตของคน

กิตติฟังด้วยความสนใจ “ ไอ้โฮ เรื่องนี้จุดประกายนำคุณครับ แต่ผมกลัวว่าลูกผมจะเกลียดผมนะซี ครับ ”

วนิดาเสริมต่อ “ มีคำพูดที่ว่า 'No pain No gain' "ไม่เจ็บ ไม่ได้เรียนรู้" ที่จริงพวกเรานะผิดเองที่ บ้อนลูกๆ เรามากไป สำหรับกรณีของพี่ พี่อธิบายให้ลูกเขาเข้าใจด้วยการเล่าเรื่องนี้แหละ หลังจากนั้น พี่ก็ขอ โทษสำหรับการให้ความช่วยเหลือลูกแบบผิดๆในอดีต ลูกๆ ของเราเขาฉลาดพอจะเข้าใจเรื่องราวเหล่านี้ละ ...

กิตติ คุณลองมองไปรอบๆตัวเราสิ เรามีพนักงานที่มีความรู้ มาจากครอบครัวที่มีฐานะ หลายคน ที่เหยียบขี่ไถไม่ฟ่อ พวกเขาไม่อดทนต่อปัญหาและอุปสรรค คนที่ควรถูกตำหนิคือ พ่อแม่ของเขา คุณอยากถูก คนอื่นเขาต่อว่าแบบนี้ในอนาคตไหมละ แถมลูกๆ ของเรายังอ่อนแอไม่สามารถจะฟันฝ่าปัญหาอุปสรรคได้ ...

... คุณมีสิทธิ์เลือกนะ ... ”

9 รูปแบบ ครอบครัวเลี้ยงลูกผิดวิธี

1. คุ้มครองปกป้องลูกมากเกินไป เด็กขาดความมั่นใจ ตัดสินใจไม่เป็น กร่าง
2. บริโภคนิยม เลี้ยงให้อ้วน เด็กเอาแต่ใจ เกิดในครอบครัวฟุ้งเฟ้อ
3. เลี้ยงแบบอวดรวย ขาดความผูกพัน เด็กไม่รักถิ่นฐานของตัวเอง
4. เลี้ยงแบบประคบประหงม ต้องรักเขาพ่อแม่ที่วิตกกังวลกับลูกมากเกินไป
5. เลี้ยงแบบเร่งรัดบังคับ สนับสนุนมากเกินไป
6. เลี้ยงแบบสำคัญความรัก ตามใจ เด็กขาดความคิดสร้างสรรค์
7. ใกล้เคียงมากเกินไป ขาดพื้นที่ส่วนตัว
8. ครอบครัวหวาดระแวง ไม่อยากให้ลูกออกสู่สังคมภายนอก เด็กขาดความมั่นใจ
9. ให้อิสระมากเกินไป เด็กไม่รู้ถูกผิดอยู่ร่วมกับสังคมไม่ได้

3 กระบวนการ สร้างพฤติกรรมเชิงบวก

Reframing

ปรับมุมมอง

Practice

ส่งเสริมให้เขา
ได้ลองปฏิบัติจริง

Reflective

สะท้อนความรู้สึก
เป็นประจำ

ถ้าเราปฏิบัติธรรม สุดท้ายเราจะได้อะไร

มีคนถามพระพุทธองค์ว่า ปฏิบัติธรรมแล้ว สุดท้ายเราจะได้อะไร

พระพุทธองค์ตอบว่าไม่ได้อะไรเลย

ถามต่อไปว่า ถ้าเช่นนั้นท่านจะปฏิบัติไปเพื่ออะไร

พระพุทธองค์ทรงยิ้มพระโอษฐ์ตรัสว่า ตถาคตสามารถบอกเธอถึงสิ่งที่หายไป นั่นก็คือความ
โกรธได้หายไป ความหม่นหมองวิตกกังวลก็หายไป ความเศร้าท้อแท้ก็หายไป ความกังวลไม่สบายใจได้หายไป
ความเห็นแก่ตัว โลภะ โทสะ โมหะพืชร้ายทั้งสามก็หายไป อวิชาคือความไม่รู้ที่ปิดกั้น ปุถุชนทั้งหลายก็ได้สูญ
สิ้นไป

พูดเหมือนง่าย แต่เหตุผลมันลึกซึ้ง คนทั้งหลายที่มาสู่โลกนี้ มีเพียงสองเรื่องคือเกิดกับตาย เรื่องแรกทำสำเร็จไปแล้ว ส่วนอีกเรื่องจะทุกซักร้อนไปทำไม มีวาสนาก็มา ไม่มีวาสนาก็ไป สิ่งใดที่สมควรแก่เหตุก็มาเอง สิ่งใดที่ไม่สมควรแก่เหตุ จะแสวงหาก็กไม่พบ อ้อนวอนก็ไม่สำเร็จ มีวาสนาก็ไม่ปฏิเสธ ไร้วาสนาก็ไม่ต้องแสวงหา สิ่งที่เข้ามาหากก็ต้อนรับ สิ่งที่จากไปก็ไม่ต้องอาลัย ทุกสิ่งทุกอย่างแล้วแต่วาสนา ให้เป็นไปตามธรรมชาติที่ควรจะเป็น ผู้มีปัญญาทั้งหลายไม่เอาชีวิตไปขึ้นอยู่กับปาก และตาของผู้อื่น ให้มองเห็นจิตและใจของตนเอง ให้มีสติ รู้จิต ไม่ฟุ้งซ่าน ไม่ดิ้นรนแสวงหาในสิ่งที่หลอกลวงทั้งหลาย ไม่ดิ้นรนแสวงหา ใจเป็นอิสระจากกิเลสทั้งปวง จะร้อนจะหนาว จะลุกจะนั่ง จิตก็มีสติอยู่เสมอ **นี่แหละคือการปฏิบัติธรรม**

เกิดเป็นคน อย่าเป็นคนหลอกลวงไร้สัจจะ ถ้าเป็นคนหลอกลวงจะไม่สามารถเปิดใจต่อผู้อื่นได้ ความทุกข์ที่สุดของมนุษย์คือใจที่ไร้ที่พึ่ง ไม่ว่าจะรู้หรือไม่รู้ ยอมรับหรือไม่ยอมรับก็ตาม จิตที่ดิ้นรนย่อมไม่มีเรื่องทุกข์ใจ จิตที่ประเสริฐ ย่อมไม่มีผู้ที่จะต้องเคียดแค้นชิงชัง จิตที่เรียบง่าย ย่อมไม่มีเรื่องว่าวุ่นใจ เป็นคนดี ใจซื่อตรง ย่อมหลับเป็นสุข ผู้ประกอบกรรมดี ฟ้าดินย่อมมองเห็น ผีศาจเทวดาย่อมสรรเสริญ ความสงบที่แท้จริงมิได้เกิดจากการนั่งนิ่งๆหลายชั่วโมง แต่เกิดจากการมองผู้คนและสิ่งทั้งหลายด้วยใจที่สงบ ได้ยินแม้แต่เสียงดอกไม้บาน นั่งก็เป็นสมาธิ เดินก็เป็นสมาธิ เหตุเกิดขึ้นแล้วก็ดับไป เหตุเกิดขึ้นแล้วก็ว่างเปล่า ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของเราทุกคน ไม่มีใครสามารถเป็นเจ้าของได้ ได้แต่เพียงเกี่ยวข้องแล้วก็ผ่านไป พวกเราทุกคนเป็นเพียงแขกผู้ผ่านกาลเวลาเท่านั้น วันหนึ่งเราก็ต้องบอกลาทุกสิ่งไป ทุกสิ่งปรากฏต่อหน้าควรจะทะนุถนอม แต่สิ่งที่ผ่านไปแล้วก็ไม่ต้องอาลัย สิ่งใดที่ควรจะได้ก็จงรับด้วยความยินดี

ขออวยพรแต่ทุกคนที่มีวาสนาได้เกิดร่วมเป็นครอบครัวเดียวกัน รวมทั้งญาติสนิทมิตรสหาย มีความสุข เบิกบานใจทุกวันคืน

โลกนี้มีกติกา

โลกนี้มีกติกา...

เราทำให้คนทั้งโลกพอใจไม่ได้หรอก
แค่ตัวเราเอง บางครั้งก็ยังขัดแย้งในความรู้สึกของตัวเองเลย!!!

โลกนี้มีกติกา...

เราทำตามอำเภอใจของเราไม่ได้หรอก
แค่ตัวเราเอง บางครั้งก็ยังโกรธตัวเองเลยว่าทำอะไรลงไป!

โลกนี้มีกติกา...

เราทำทุกอย่างให้เป็นเหมือนดังที่ใจเราคิดไม่ได้หรอก
แค่ตัวเราเอง บางครั้งก็ยังสับสนเลยว่าทำไมต้องทำอะไรไม่เหมือนความคิดของคนอื่นเลย!

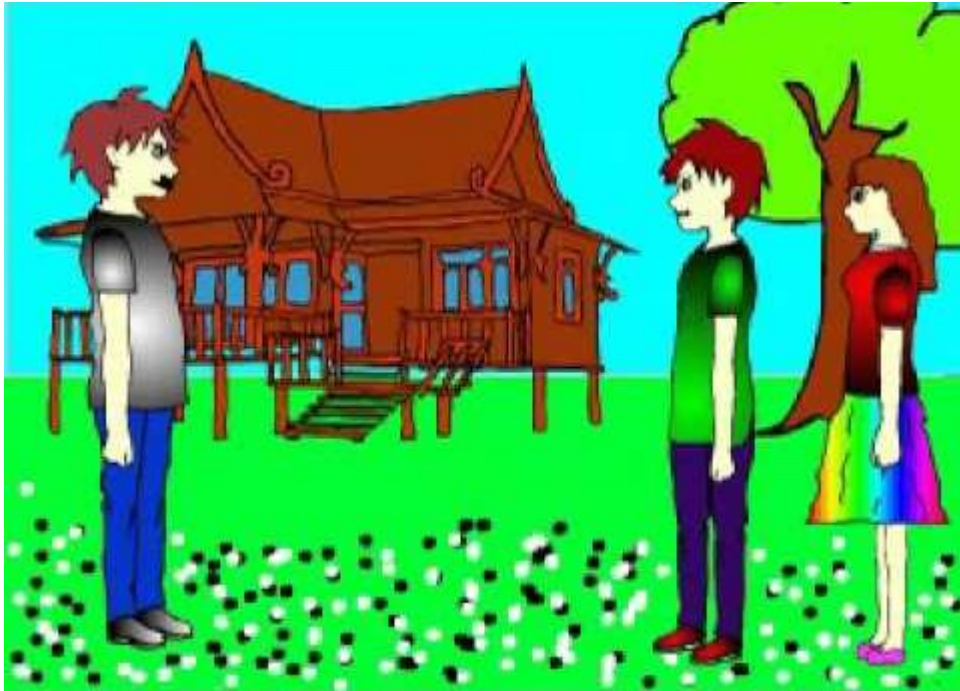
โลกนี้มีกติกา...

ทำอะไรถูกใจใคร ก็เพราะเขาอาจชอบในสิ่งนั้น
ทำอะไรไม่ถูกใจใคร ก็เพราะเขาอาจไม่ชอบในสิ่งนั้น
ก็แค่ชอบกับชัง รักกับเกลียด ถูกใจอาจไม่ถูกต้อง และที่ถูกต้องอาจไม่ถูกใจ! ก็แค่คำหัวใจตัวเรอนะ หาก
มโนธรรมสำนึกบอกเธอว่า "ไม่มีสิ่งใดที่ต้องละลายและต้องเสียใจภายหลัง" แค่นี้ก็พอ!

.....

เศรษฐีเจ้าเล่ห์กับลูกสาวชาวนา

เศรษฐีคนหนึ่ง ชอบใจลูกสาว ชาวนายากไร้ผู้หนึ่ง เขาเชิญชาวนากับลูกสาว ไปที่สวนในคฤหาสน์ของเขา เป็นสวนกรวดกว้างใหญ่ ที่มีแต่กรวดสีดำกับสีขาว

เศรษฐีบอกชาวนาว่า "ท่านเป็นหนี้สินข้าจำนวนหนึ่ง แต่หากท่านยกลูกสาวให้ข้า จะยกเลิกหนี้สินทั้งหมดให้"

ชาวนาไม่ตกลง

เศรษฐี บอกว่า "ถ้าเช่นนั้นเรามาพนันกันดีไหม ข้าจะหยิบกรวดสองก้อน ขึ้นมาจากสวนกรวด ใสในถุงผ้านี้ ก่อนหนึ่งสีดำ ก่อนหนึ่งสีขาว ให้ลูกสาวของท่าน หยิบก้อนกรวดจากถุงนี้ หากนางหยิบได้ก่อนสีขาว ข้าจะยกหนี้สินให้ท่าน และนางไม่ต้องแต่งงานกับข้า แต่หากนางหยิบได้ก่อนสีดำ นางต้องแต่งงานกับข้า และแน่นอน ข้าจะยกหนี้ให้ท่านด้วย"

ชาวนาตกลง

เศรษฐีหยิบกรวดสองก้อน ใสในถุงผ้า หญิงสาวเหลือบไปเห็นว่า กรวดทั้งสองก้อนนั้นเป็นสีดำ

เธอจะทำอย่างไร?

หากเธอไม่เปิดโปงความจริง ก็ต้องแต่งงาน กับเศรษฐีซีโง่ หากเธอเปิดโปงความจริง เศรษฐี ย่อมเสียหน้า และยกเลิกเกมนี้นี้ แต่บิดาของเธอ ก็จะต้องยังเป็นหนี้เศรษฐี ต่อไปอีกนาน

เราส่วนใหญ่ถูกสอนมาให้มอง ปัญหาแบบขาวกับดำ แต่ไม่ใช่ทุกปัญหา สามารถแก้ไขได้ อย่างขาวกับดำ เสมอไป

ในทางตรงข้าม หากเราลองมองต่างมุม จะพบว่าหนทางการแก้ปัญหา มีมากกว่าหนึ่งสาย เสมอ และการยืดหยุ่นพลิกแพลง ไปตามสถานการณ์เป็นวิธีการหนึ่ง บางครั้งในการแก้ปัญหา เรา อาจต้องสร้างเครื่องมือ ในการแก้ปัญหาขึ้นมาใหม่ โลกไม่ได้มีเพียงแค่สีขาวกับดำ

ลูกสาวชาวนา เอื้อมมือลงไปในถุงผ้า หยิบกรวดขึ้นมาหนึ่งก้อน พลันเธอปล่อยกรวด ในมือร่วง ลงสู่พื้น กลิ้งหายไปใต้อา้งและข้าว ของสวนกรวด

เธอมองหน้าเศรษฐี เอ่ยว่า "ขอ อภัยที่ข้าพลั้งเผลอ ปล่อยหินร่วงหล่น แต่ไม่เป็นไร ในเมื่อท่านใส่ กรวดสีขาวกับสีดำ อย่างละหนึ่งก้อนลงไปใต้อา้งนี้ ดังนั้นเมื่อเรา เปิดถุงออก ดูสิกรวดก้อนที่เหลือ ก็ย่อมรู้ทันที ว่า กรวดที่ข้าหยิบไป เมื่อครู่เป็นสีอะไร"

ที่ก้อนถุงเป็นกรวดสีดำ

"ดังนั้นกรวดก้อนที่ข้าทำตก ย่อมเป็นสีขาว"

ชานาพื้นสภาพลูกหนี้ และลูกสาวไม่ต้องแต่งงาน กับเศรษฐีขี้โกงคนนั้น

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "หากเราพยายามมากพอ ที่จะแก้ไขปัญหา เราจะพบว่าทุก
ปัญหา ย่อมมีวิธีทางแก้ไขเสมอ"

กรวดสองสี ทำให้ฉันปลดหนี้” เรื่องเล่าดีๆที่อยากให้อ่าน
แก้ปัญหามุมมองใหม่

อ่านแล้วได้ข้อคิดที่ดีครับ.....ทุกปัญหามีทางแก้

Eat that frog “กินกบตัวนั้นซะ!”

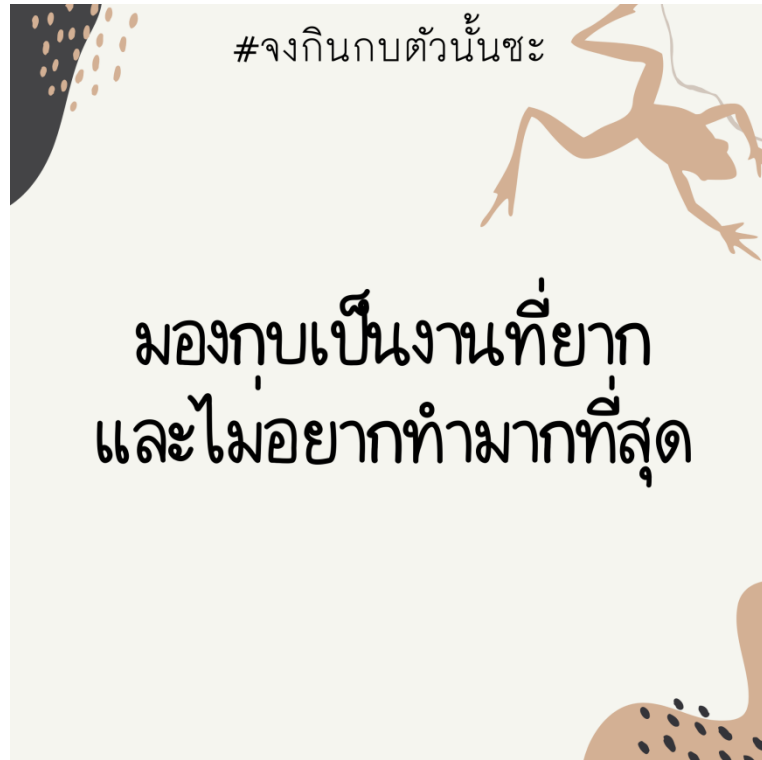

Eat that frog!! 🐸 เทคนิคที่จะช่วยเปลี่ยนวันที่ยุ่งยากของหลายๆ คนให้สบายมากขึ้น

ทุกคนเป็นกันใหม่ ช่วงนี้งานเยอะมาก พอจะเริ่มทำก็ดันไม่รู้ว่าจะเริ่มจากงานไหนก่อนดี ถ้าเริ่มทำงานง่ายๆ สบายๆ ก่อนจะดีไหม แต่ก็กังวลว่าถ้าเก็บงานที่ยาก ไม่อยากทำ ไว้ทำแบบ one night miracle มันจะทำทันรึป่าวนะ 😓

วันนี้ ขอเสนอวิธีการทำงานแบบ “กินกบตัวนั้นซะ !” อยากจะขอบอกตรงนี้เลยว่าพอเอาเทคนิคนี้มาใช้แล้ว การทำงานในทุกวันของทุกคน จะมีประสิทธิภาพมากขึ้นอย่างแน่นอน 😊

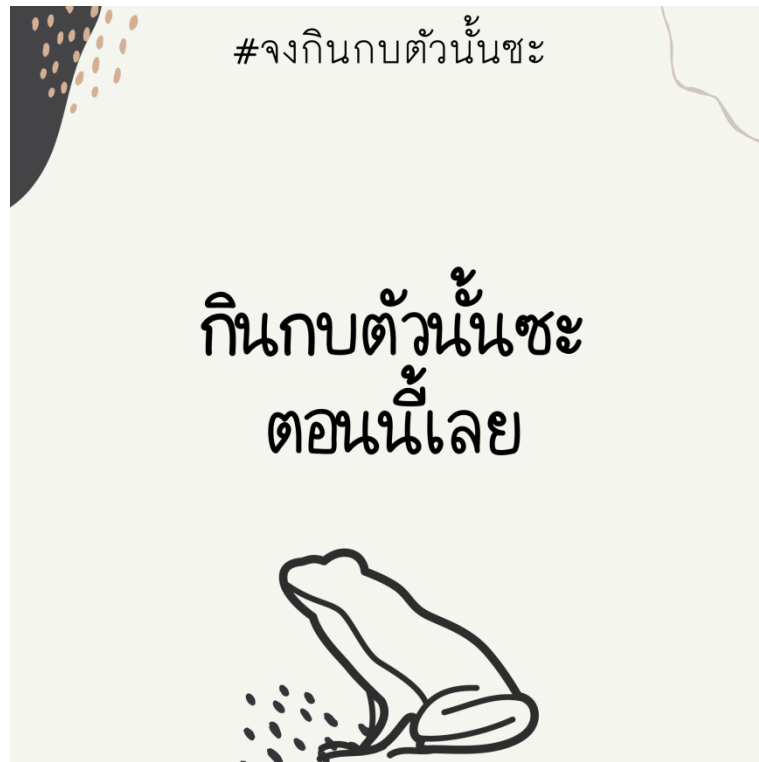
1. มองกบเป็นงานที่ยากและไม่อยากทำมากที่สุด

เชื่อว่ากบเป็นสัตว์ที่หลากหลาย คนเจอแล้วต้องเดินหนีอย่างแน่นอน แล้วถ้าเปรียบกบเป็นเหมือนกับ สิ่งที่ตัวเองไม่ชอบทำ พวกเราก็คิดว่าทุกคนก็ต้องมีสิ่งที่เป็นกบของตัวเองเช่นกัน

มีงานที่รู้สึกว่าจะทำไมมันยากจัง แต่เห็นก็ห้อยแล้วไม่ชอบเลย ไม่อยากจะไปยุ่งกับมันเลย ก็เลย ตัดสินใจว่าจะยังไม่ทำและเก็บไว้ รอตอนที่คิดว่าพร้อมค่อยทำดีกว่า

แล้วเวลาที่พร้อมมันคือเมื่อไหร่ล่ะ ถ้าเราเก็บกบไว้นานๆ มันจะทำให้เรายิ่งเครียดไหม

2. กนกกบต้วนน้ชะตอนน้เลย

การกนกกบเป็นเหมือนการลงมือจัดการทำงานที่ใหญ่ที่สุด ยากที่สุด และไม่ชอบมากที่สุดก่อนเลย ในตอนเช้า ถ้ามีงานที่จะต้องทำอยู่หลายชิ้น ให้เลือกทำชิ้นที่ยากและสำคัญที่สุดก่อนเลย

พอทำเสร็จแล้วหลังจากนั้นเราก็จะสามารถทำอย่างอื่นได้อย่างสบายใจเลย มีสมาธิโฟกัสกับ เรื่องที่ทำอยู่มากขึ้น งานที่เราทำก็จะมีประสิทธิภาพมากตามไปด้วย เพราะไม่ต้องมานั่งกังวลถึงงานที่ยากและ ยังทำไม่เสร็จ

3. การจัดลำดับความสำคัญ

นอกจากจะจัดการกับงานที่ยากที่สุดแล้ว เรายังต้องจัดลำดับให้กับความสำคัญของงานด้วยลิสต์ลำดับความสำคัญของงานที่ต้องทำขึ้นมา แล้วเริ่มลงมือทำงานที่สำคัญมากที่สุดก่อน เพราะถ้าเราทำงานชิ้นนั้นเสร็จแล้ว ก็เหมือนกับเรากินกบหมดไปอีกตัวด้วย

และเมื่อเราตัดสินใจเลือกที่จะทำงานชิ้นไหนแล้ว ให้เราทำมันอย่างต่อเนื่องจนมันเสร็จเลย ไม่ควรทำๆ หยุดๆ เพราะนอกจากจะเสียเวลาแล้ว ผลลัพธ์ที่ออกมาจะไม่ดีเท่าที่ควรด้วย

4. ผัดวันประกันพรุ่งอย่างสร้างสรรค์

การผัดวันประกันพรุ่งไม่ได้แย่อย่างที่คิด ถ้าสิ่งนั้นเป็นเรื่องที่เล็กน้อย ไม่ได้มีความสำคัญ และไม่มีผลกระทบต่องานหลักของเรา

เราต้องกล้าที่จะปฏิเสธสิ่งที่ทำแล้วคิดว่ามันไม่คุ้มกับเวลาที่เราจะเสียไป ให้เลื่อนสิ่งเหล่านั้นออกไปก่อน แล้วกลับมาให้ความสำคัญกับงานที่เราเห็นว่ามันสำคัญมากกว่า

The Boiled Frog Theory “ทฤษฎีกบต้ม”

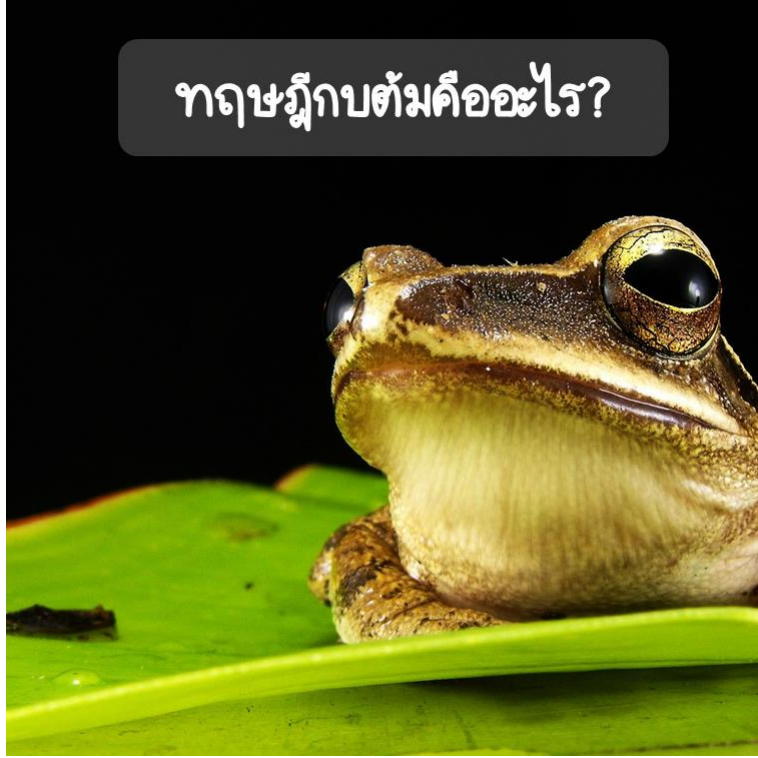

ช่วงนี้มีใครกำลังเจอปัญหาเข้ามาอยู่ตลอดไหม พอเจอกับเรื่องพวกนี้แล้วทุกคนมีวิธีจัดการกับปัญหากันยังไงบ้าง รีบหาทางออกเลย หรือคิดว่าไม่เป็นไร มันยังไม่ใช่เรื่องใหญ่ เก็บเอาไว้ทำทีหลังก็ยังไม่ทัน 😞

หลังจากที่ได้พูดถึงทฤษฎีกบต้มไปแล้ว วันนี้ ขอเสนออีกหนึ่งทฤษฎีตระกูลกบ นั่นคือ The Boiled Frog Theory “ทฤษฎีกบต้ม” ! บอกเลยว่าพออ่านจบแล้ว การแก้ปัญหามันในทุกๆ เรื่อง จะไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป

ทฤษฎีกบต้มคืออะไร?

ทฤษฎีกบต้มคืออะไร

ทฤษฎีกบต้ม (ทฤษฎีความเคยชิน) เป็นแนวคิดที่ได้มาจากการทดลองต้มกบในหม้อ ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 กรณี

1 ต้มน้ำให้เดือดมากๆ แล้วนำกบไปใส่ในหม้อ

☀ กบตัวนั้นรีบกระโดดออกมาจากหม้อทันทีเมื่อโดนน้ำร้อน

2 นำกบไปใส่ในหม้อน้ำที่มีอุณหภูมิปกติ แล้วค่อยนำไปต้ม การที่น้ำในหม้อค่อยๆ ร้อนขึ้นทำให้กบตัวนี้ไม่ได้ระวังตัว ชินกับความร้อนที่ค่อยๆ เพิ่มขึ้น

☀ กว่าจจะรู้ตัวว่ากำลังถูกต้มอยู่ก็สายไปแล้วไม่สามารถกระโดดหนีออกมาได้ทันเหมือนกบตัวแรก

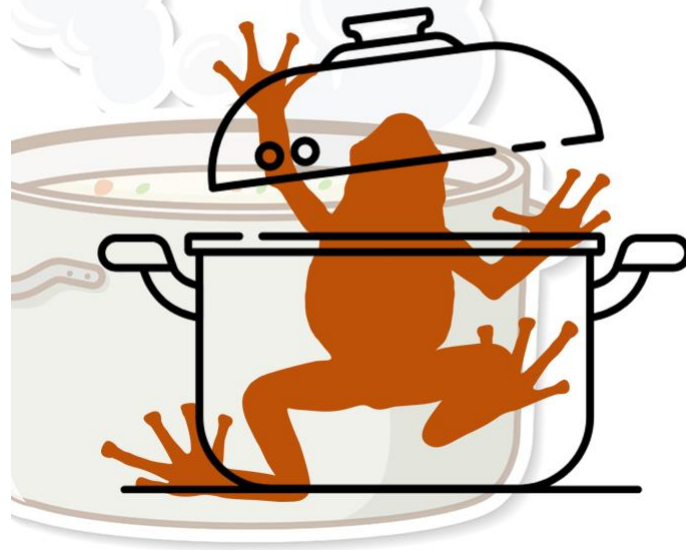
กบตัวแรก

ถ้าเปรียบกบตัวแรกกับพฤติกรรมของคน คนกลุ่มนี้จะเป็นคนที่ตื่นตัวและรู้จักปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ตลอดเวลา

ให้ความสำคัญกับทุกเรื่องแม้ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อยที่ดูไม่สำคัญ พอเจอปัญหาหรืออุปสรรคก็รีบหาทางออกทันที ไม่ปล่อยปัญหาทิ้งไว้นานๆ

กบตัวที่สอง

กบตัวที่สอง

คนที่มีพฤติกรรมแบบกบตัวที่สอง คือคนที่ไม่มีความกระตือรือร้น ไม่พัฒนาตัวเอง ไม่สนใจสิ่งรอบตัว คนอื่นจะทำอะไรหรือมีอะไรเกิดขึ้นก็ไม่สนใจ

พอได้เจอกับปัญหาก็กังคิคว่ามันเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญ ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาไปสนใจ แล้วก็เก็บมันไว้กับตัวต่อไป

พอเวลาผ่านไปปัญหามันก็ถูกสะสมมากขึ้น ทำให้สุดท้ายกว่าจะรู้ตัวว่าจะต้องหาทางแก้ก็สายเกินไปไม่สามารถทำอะไรได้อีกแล้ว

อยากเป็นแบบกบตัวไหน

ถึงแม้ว่าการที่ต้องปรับตัวและแก้ปัญหาอยู่ตลอดเวลาจะทำให้เรารู้สึกเหนื่อย แต่อย่างน้อยมันก็ดีกว่าการที่เราอยู่เฉยๆ ไม่คิดจะทำอะไรเลยกับสิ่งที่เจอ

จนสุดท้ายแล้ววันหนึ่งเราอาจเดือดร้อนเพราะความเคยชินของตัวเองได้ เหมือนกับกบที่อยู่ใต้น้ำ ที่อุณหภูมิค่อยๆ เพิ่มขึ้น สุดท้ายมันก็ตายเพราะไม่ยอมกระโดดออกมาตั้งแต่ตอนที่มันมีโอกาส

ปรับใช้ได้กับทุกปัญหา

แนวคิดของทฤษฎีนี้เราสามารถปรับใช้ได้ทุกเรื่องแล้วก็ทุกสถานการณ์ที่เราได้เจอเลย ไม่ว่าจะเป็นปัญหาที่เกี่ยวกับเพื่อน👯 ครอบครัว👪 ที่ทำงาน👤 หรือการทำธุรกิจ📦

พอบพบปัญหาให้รีบมาคุยกัน รีบปรับความเข้าใจกัน แล้วก็รีบช่วยกันหาทางออก ถ้าเก็บเอาไว้ นานๆ นอกจากจะทำให้ฮึดฮัดและรู้สึกไม่ดีแล้ว ในอนาคตมันอาจจะส่งผลกระทบร้ายแรงทั้งต่อเราและคนอื่น รอบตัวด้วย

เมื่อฮ่องเต้พิโรธ ทำให้ประเทศอื่นดิฉินนินทา

เมื่อกวานมีโอกาสดำเนินชีวิตอาหารเข้าสมเด็จฯ ท่านทักว่าหายไปหลายเดือน แล้วก็เมตตาสอนธรรมะให้เช่นทุกคราว เรื่องที่ท่านเล่าครั้งนี้เป็นนิทานจากจีน

วันหนึ่งฮ่องเต้เสด็จประพาสป่าเพื่อไปต้อนกพรอมพราน และบัณฑิต เมื่อจับนกได้ก็ให้พรานเป็นผู้ถือไว้ ปรากฏว่า พรานพลังพลาดทำนกตัวโปรดที่จับได้หลุดมือบินหนีไป ฮ่องเต้ซึ่งมีอำนาจล้นฟ้า และมีสถานะเสมือนเจ้าชีวิตทรงพิโรธมากจึงมีคำสั่งให้ประหารชีวิตพราน โทษฐานที่ทำให้สูญเสียนกตัวโปรด

บัณฑิตกราบทูลฮ่องเต้ว่า พรานที่ท่านกหลุดยอมมีโทษถึงขั้นประหารชีวิตแน่นอน แต่ไม่ใช่เพียงแค่นั้น เพราะอันที่จริงพรานทำผิดถึง 3 ข้อ คือ

- 1) ทำนกหลุดบินหนีไป
- 2) ทำให้ฮ่องเต้มีโทษ
- 3) ทำให้ประเทศอื่นที่เมื่อทราบข่าวการประหารนี้ ก็จะดิฉินนินทาฮ่องเต้ว่ามีโทษจากการที่นกหลุดมือบินหนีแล้วสั่งประหารชีวิตคน

ส่องเต้ฟังแล้วได้คิด จึงให้ยกเลิกคำสั่งประหารชีวิตพรานผู้นั้น เมื่อผมฟังจบก็อดอุทานออกมา
ไม่ได้ว่า สมเป็นบัณฑิตจริง ๆ

สมเด็จพระฯ ถามว่า นิทานเรื่องนี้สอนว่าอะไร

ผมตอบว่าเรื่องอำนาจ

ท่านยิ้ม ๆ แล้วส่ายหน้า

ผมตอบใหม่ว่าเรื่องโทษะ

ท่านยิ้ม ๆ แล้วก็ยังส่ายหน้า

ทำเอาผมหัวเราะแล้วกราบท่านว่า ยังคงเป็นดร. โง่คนเดิม

สมเด็จพระฯ ท่านสอนว่า แก่นหลักของพุทธศาสนาคือ

"สอนให้รู้จักมองตัวเอง อย่ามัวแต่มองคนอื่น หรือ โทษคนอื่น "

เพราะถ้าส่องเต้ไม่ไปต้อนกเพื่อหวังจับนกตั้งแต่แรก ก็ไม่มีนกที่จะบินหนีไป และต่อให้นกบินหนีไป
แต่ถ้าส่องเต้ไม่เสียดาย ควบคุมอารมณ์ได้ ก็จะไม่มีโทษะ และต่อให้มีโทษะ แต่ถ้าส่องเต้ไม่ปล่อยให้โทษะ
ครอบงำจนนำไปสู่การออกคำสั่งประหาร ก็จะไม่มีประเทศใดติฉินนินทาได้ว่า

"ส่องเต้เห็นนกสำคัญกว่าชีวิตคน"

ทั้งหมดนี้อยู่ที่ตัวส่องเต้ทั้งนั้น เพราะต้นเหตุที่แท้จริงไม่ใช่ "พรานทำนกหลุด" หากแต่เป็น "ส่องเต้
ไปจับนก" เพราะนกก็อยู่ของมันตามธรรมชาติ เมื่อมีคนไปจับมากักขัง นกก็ต้องอยากหนีกลับไปสู่ธรรมชาติ
ดังนั้น การสืบสาวราวเรื่องใด ๆ จึงต้องไปให้ถึงต้นตอ

ที่เป็นสาเหตุที่แท้จริงไม่ใช่แค่เพียงครึ่ง ๆ กลาง ๆ เพราะจะทำให้เข้าใจผิด สรุปลด ตัดสินใจผิด
และไม่สามารภแก้ไข "ความไม่รู้" หรือ "อวิชชา" อันเป็นต้นเหตุแห่งทุกข์ทุกอย่างในโลกได้

สิ่งที่บัณฑิตพูดแม้ฟังดูเหมือนจะพูดถึงเฉพาะความผิดของพราน แต่กลับเป็นการเตือนสติฮ่องเต้ ให้ตระหนักถึงสิ่งที่ฮ่องเต้กำลังจะทำ และผลลัพธ์ที่จะตามมาได้อย่างแยบยล อีกทั้งเป็นการเตือนเราทุกคนให้

"มองให้ลึกกว่าที่เห็น ฟังให้ลึกกว่าที่ได้ยิน" อย่ามองอะไรแค่ผิวเผิน อย่าฟังอะไรเพียงแค่ลมผ่านหู และทำให้ผมนึกถึงคำโบราณที่แนะนำไว้ว่า **"ผู้มีอำนาจทั้งหลายพึงมีบัณฑิตอยู่ข้างกาย"**

สมเด็จพระสังฆราชยังเมตตาจดกลอนไว้ให้ใช้เตือนสติ **"ให้มองตนเองเสมอ"** อีกสองบท ดังนี้

บทแรก ว่าด้วยข้อคิด **"การพูด/การสื่อสารกับคนอื่น"**

พูดไปเขาไม่รู้กลับขู่เขา

ว่าไฉนช่างมเอะเพอะหนักหนา

ตัวของตัวทำไมไม่เกรธา

ว่าพูดจาให้เขาไม่เข้าใจ

ที่สอง ว่าด้วยข้อเตือนใจไม่ให้มอง **"ตนเองสูงส่ง คนอื่นด้อย"**

โทษผู้อื่นแลเห็นเป็นภูเขา

โทษของเรามองเห็นเท่าเส้นขน

ตดคนอื่นหมิ่นเปื้อนเราเหลือทน

ตดของตนถึงหมิ่นไม่เป็นไร

(ท่านบอกที่มาของบทกลอนว่า ผู้แต่งคือ พระศาสนโคธภณ (แจ่ม จตุตสสุโล) อดีตเจ้าอาวาสวัดมกุฏกษัตริยาราม

บทเรียนหลักของวันนี้ "หมิ่นส่อบส่วน ต่เตียน และแก้ไขตนเองอยู่เสมอ" นะครับ

ครูที่แท้ไม่ต้องการศิษย์

"ก๊วยเจ๋ง" ตัวละครเอกในมังกรหยก ถือเป็นพระเอกที่แหกขนบของพระเอกทั้งปวงในโลกวรรณกรรม เช่นเดียวกับโนบิตะ ในโดราเอมอน เขาไม่ใช่คนฉลาด ไม่มีบุคลิกของความองอาจสง่างาม มีเพียงความล่ำสันบึกบึน ทนแดดฝนและมีมือเท้า

“เป็นเด็กโง่ ที่หากเปรียบกับคนธรรมดาแล้วยังโง่กว่าสามส่วน แถมพอตื่นตื่นตื่นตระหนกก็มีไม้ป่นปวนลนลาน” เป็นคำกล่าวของ ก๊วยเต็งอ๊ก อาจารย์คนแรกในวัยเยาว์ของเขา

ในวัยเยาว์ก๊วยเจ๋งมีอาจารย์ถึงเจ็ดคน ทั้งเจ็ดเป็นชาวยุทธ์แดนตงจ้วน (ภาคกลาง) ที่รวมกลุ่มกันในชื่อ "เจ็ดประหลาดกังหนำ" ทั้งเจ็ดต่างเชี่ยวชาญคนละวิชา แต่ละวิชาล้วนเป็นวิชากำลังภายนอกที่มีเอกลักษณ์ หนึ่งในเจ็ดซึ่งตายไปเสียก่อน เหลืออยู่หก ทั้งหกคนจึงทุ่มเทสอนวิชาตนให้ก๊วยเจ๋ง

หกวิชาเรียนพร้อมกัน เด็กโง่บางคนหนึ่งจะเรียนอย่างไรไหว เวลาผ่านไปสิบแปดปี เขากลับไม่ก้าวหน้าสักวิชา ครูผู้เฒ่าทั้งหกต่างทอดถอนใจท้อแท้เต็มที่

ก๊วยเจ๋งเติบโตในทุ่งหญ้ามองไกล ครูคนที่เจ็ดเป็นนักยิงธนูชาวมองโกล ชื่อ "เจอบเป" ตอนเด็กๆ ก๊วยเจ๋งเคยช่วยชีวิตเขาเอาไว้ เจอบเปตอบแทนโดยรับเป็นลูกศิษย์ คู่กับ "เซลุย" บุตรชายคนเล็กของเจงกิสข่าน

วิชาyingธนูของก๊วยเจ๋งกลับเยี้ยมยออด เจอเปภาคภูมิใจในศิษย์คนนี้มีมาก แต่เจ็ดประหลาดกัณฑ์ กลับไม่พอใจ ที่เขาฝึกวิชาของครูมองไกลได้ แต่กลับฝึกวิชาของครูตงง่วนไม่ได้

ศึกข้ามชาติ(สถาบัน) จึงเกิดขึ้นในใจคน (ที่ใจแคบ)

เคล็ดวิชาyingธนู คือ "ลึนคิด" จึงเหมาะอย่างยิ่งกับคนไม่ฉลาด ไอคิวน้อยอย่างก๊วยเจ๋ง นี่เป็นสิ่งที่ อาจารย์ทั้งเจ็ดไม่เข้าใจ

วันหนึ่ง ก๊วยเจ๋งได้รับน้ำใจจากนักพรต "เบ๊เง็ก" ช่วยสอนการนั่งสมาธิและเดินลมปราณให้เป็น เวลานานนับปี ก๊วยเจ๋งจึงพัฒนา "กำลังภายใน" รองรับ "กำลังภายนอก" ทั้งหกวิชาได้สำเร็จ

เมื่อจิตใจสงบ ลมปราณก่อเกิด การไล่เรียงเคล็ดสำคัญของแต่ละวิชาจึงสำเร็จ ความไม่ฉลาด ของอาจารย์ทั้งหก คือ มุ่ง "ยัดทะนาน" ให้เคี้ยวกลืน มากกว่าจะสอน "Learn how to learn."

เหตุใด คนโง่อย่างก๊วยเจ๋ง จึงเป็นที่รักของ "อึ้งย้ง" หญิงสาวผู้ฉลาดเฉลียว

คนหนึ่งไอคิวต่ำ คนหนึ่งไอคิวสูง ดูแล้วช่างขัดกัน ท่ามกลางสายตาช่างตัดสินของคนรอบข้าง รวมทั้ง "อึ้งเอี๊ยะซือ" บิดาของอึ้งย้ง เด็กหนุ่มหญิงสาวสองคนหาได้แยะแสนใจไม่

รักของคนสองคนงดงามเกินสมองคนจะคิดคำนวณเข้าใจได้

ครูคนสำคัญที่พลิกผันชีวิตก๊วยเจ๋ง กลับเป็น "อั้งชิกกง" หัวหน้าพรรคกระยาจก หรือ CEO ของ เหล่าขอลาน ซึ่งไม่ค่อยจะอยู่ประจำสำนัก ปล่อยให้สมาชิกพรรควิ่งไล่ตามหาตัวมาแก้ปัญหาในพรรคทั้งเรื่อง

อั้งชิกกงเป็นคนรักอิสระเสรี และนิสัยเสียชอบกินของอร่อย ถ้าไม่แฝงตัวตามเหล่าชั้นเลิศ ก็ไป เดินเล่นชิมของอร่อยที่ห้องเครื่องในพระตำหนักหลวง อึ้งย้งอาศัยข้อนี้ ทำอาหารสุดพิศดารแลกเปลี่ยนกับการ ถ่ายทอดวิชาให้ก๊วยเจ๋ง อั้งชิกกงแพ่ทางในรสนีโอนาง จึงยอมสอน "ลิบแปดฝ่ามือพิชิตมังกร" ให้เด็กหนุ่มโง่ๆคนนี้

ตลอดชีวิต อั้งชิกกงเกี่ยจคร้านการรับศิษย์ มิใช่ว่าสอนไม่เป็น หากแต่ไม่มีใครคู่ควรให้สอน ลิบแปดฝ่ามือพิชิตมังกรเป็นวิชาร้ายกาจ ใช้ช่วยคนก็ได้ ใช้เบียดเบียนคนก็ได้ จะสอนให้ผู้ใดยอมไม่อาจสอนได้ โดยง่าย

แต่เหตุใด อั้งชิกกงจึงยอมสอนก๊วยเจ๋งโดยง่าย ข้อนี้ ย่อมมิใช่การแลกเปลี่ยนกับอาหารอร่อย ฝีมืออึ้งย้งเท่านั้น

ในตอนต้นเรื่องก่อนที่จะพบกับอึ้งย้ง ก๊วยเจ๋งถูกเจงกิสข่านจับหมั้นกับบุตรีเสียก่อน กลายเป็น พันธะที่คืนหลุยหากจะแต่งงานกับอึ้งย้ง ในตอนท้ายเรื่องนั้น เขาได้รับคำสั่งจากเจงกิสข่านให้บุกตีเมืองซามาร์คันด์ (เมืองหนึ่งในอุซเบกิสถาน) ซึ่งบุกตียากมากเพราะได้เปรียบทางชัยภูมิ ด้วยสติปัญญาอันชาญฉลาด ของอึ้งย้ง จึงช่วยวางกลยุทธ์ให้ก๊วยเจ๋งบุกเอาชนะเมืองนี้ได้สำเร็จ เจงกิสข่านพึงพอใจมาก จึงประทานรางวัล ให้ก๊วยเจ๋งทูลขออะไรก็ได้หนึ่งอย่าง

"อาศัยโอกาสนี้ละ ขอถอนหมั้นเสียเลย" อึ้งย้งรีบบอก

ขณะที่ก๊วยเจ๋งกำลังจะไปเข้าเฝ้าเจงกิสข่านเพื่อขอถอนหมั้น เขากลับพบว่าชาวเมืองซามาร์คันด์ กำลังถูกทหารมองโกลฆ่าล้างเผ่าพันธุ์อย่างเหี้ยมโหด นี่เป็นกลยุทธ์และประเพณีของเจงกิสข่านในยามทำศึก หากเมืองใดยอมแพ้แต่โดยดี ก็รอดไป แต่หากเมืองใดต่อต้านก็จะถูกฆ่าล้างบางเพื่อให้เกิดข่าวลือชวนสยองไป ยังเมืองรอบด้าน คล้ายการส่งสาส์นเตือนว่าให้คิดดีๆก่อนต่อต้านทัพมองโกล

ก๊วยเจ๋งใช้โอกาสนี้ทูลขอให้ละเว้นชีวิตชาวเมืองทั้งหมด แม้เจงกิสข่านจะไม่ฟังพอใจ แต่ก็ไม่อาจเสียสัจจะได้ ชีวิตชาวเมืองซามาร์คันด์จึงรอดพ้นเพราะน้ำใจเปี่ยมคุณธรรมของเขานี้ก็ถึงเพื่อนมนุษย์ก่อน ประโยชน์ส่วนตัว คือการไม่ได้แต่งงานครองคู่กับอึ้งย้ง

นักวิจารณ์วรรณกรรมหลายท่านล้วนกล่าวว่า ก๊วยเจ๋งนั้นแม้โง่ แต่ก็เปี่ยมด้วยคุณธรรมอันล้นเหลือ เขาเป็นคนดีที่หายากในโลกความเป็นจริง แม้มีคนเช่นนี้อยู่จริง ก็คงยากที่จะอยู่รอดในท่ามกลางโลกภัยชน

อาจเพราะเขาเป็นคนเช่นนี้ อึ้งย้งจึงรักอย่างสุดหัวใจ (คนโง่คือสูง ควรพิจารณาคนโง่คือสูงเอาไว้ นะ)

อาจเพราะเขาเป็นคนเช่นนี้ อึ้งซิกกงจึงเรียกเขาว่า "ศิษย์รัก" และถ่ายทอดวิชาให้หมดไส้พุงทุก กระบวนท่าไม่หวงแหน

เขาไม่ปรารถนาจะมีศิษย์ และไม่ได้กังวลว่าจะไม่มีผู้สืบทอดวิชา สิ่งที่เขากังวลมากกว่าคือ คนดีที่หายากแต่ไฉไลเช่นนี้จะตายเสียก่อนจะทำประโยชน์อย่างสมคุณค่าที่ได้เกิดมาบนโลกนี้ทั้งที่

ก๊วยเจ๋งและอึ้งย้งทุ่มเททั้งชีวิตปกป้องเมืองเชียงหยาง มณฑลหูเป่ย์ อันเป็นด่านสำคัญที่หากถูกตีแตกเมื่อใด ราชวงศ์ซ่งก็เป็นอันจบสิ้น กระทั่ง ในที่สุด วันที่ ๓๑ มกราคม ค.ศ. ๑๒๓๓ กุบไลข่าน หลานของเจงกิสข่านก็นำทัพมองโกลตีเมืองเชียงหยางจนแตก ราชวงศ์ซ่งถึงกาลอวสาน เป็นการเริ่มต้นศักราชแห่งราชวงศ์หยวน

ก๊วยเจ๋งและอึ้งย้งเสียชีวิตในศึกสุดท้ายนั้น

ผู้เขียนมักยกเรื่องอึ้งซิกกงรับศิษย์นี้มาคุยกับนักเรียน ซึ่งทำหน้าที่เป็น "ครู" อยู่หลายครั้ง

ครูบางคนอยากมีศิษย์เยอะๆ เพื่อรายได้

ครูบางคนอยากมีศิษย์เรียนเก่ง ฉลาด เยอะๆ เพื่อทั้งรายได้และชื่อเสียง

ครูบางคนแค่อยากมีศิษย์เพื่อสนองรอรับอวดตาของตนเองเท่านั้น

แต่มีครูสักกี่คนที่ไม่ได้อยากมีศิษย์ด้วยเหตุผลเหล่านี้ หากแต่เหตุผลของการมีศิษย์ คือ การให้ความเมตตา กรุณา ความปรารถนาดีด้วยน้ำใสใจจริงแก่ศิษย์เท่านั้น แม้จะไม่มีผลตอบแทนใดๆกลับมาก็ตามที่

อย่าคิดเป็น...หัวหน้า ถ้าอยากทำงานอย่างมีความสุข

(ข้อคิดจากมหาเศรษฐี)

“แจ๊ค หม่า...” มหาเศรษฐีระดับโลก ที่ทุกคนเคยได้ยินชื่อเสียงครั้งหนึ่งถูกเชิญให้ไปบรรยายในหัวข้อ “การเป็นผู้นำ” ได้เผยแนวคิดของตนเองที่ว่า “อย่าคิดเป็นหัวหน้า อยาอยากมีความสุขกับการทำงาน” ซึ่งได้สอนถึงแนวทาง การเป็นผู้นำ หรือการเป็นหัวหน้าว่า... การเป็นหัวหน้านั้นแท้จริงแล้ว ควรมีบุคลิก ทักษะคติและการวางตัวในบทบาทหน้าที่อย่างไร

มีอยู่ 3 ประเด็นใหญ่ เพื่อนำไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุดสำหรับตนเอง

1. การเป็นผู้นำไม่ได้สนุกอย่างที่คิด

แจ๊ค หม่า มีพนักงานในบริษัทนับหมื่นๆคน แม้ว่าเขาจะมีการบริหารที่ดูเหมือนง่ายในสายตาคนทั่วไป แต่ชีวิตเขาไม่ได้เรียบง่ายอย่างที่คิด จนมีประโยคเด็ด ออกมาว่า... “หากอยากมีชีวิตที่มีความสุข อย่าคิดเป็นหัวหน้า” เพราะชีวิตเต็มไปด้วยความกดดัน หากเกิดข้อผิดพลาดขึ้นมาคุณจะต้องแสดงออกถึงความเป็นผู้รับผิดชอบ และต้องรีบแก้ไขโดยทันที อย่าโยนความผิดให้ลูกน้องเด็ดขาด

2. คุณต้องคอยผลักดันผู้คน

เมื่อถึงเวลาที่ต้องแก้ปัญหา ที่มีความยากลำบาก แจ็ค หม่า มีคำแนะนำคำให้กำลังใจที่ติดหูว่า...
“แม้วันนี้มันจะแย่ และพรุ่งนี้ จะยิ่งแย่ ลงไปอีก แต่วันข้างหน้ามันจะกลายเป็นสิ่งสวยงาม” การเป็นผู้นำ คุณต้องสร้างแรงบันดาลใจให้กับลูกทีม เพื่อให้ผ่านพ้นช่วงเวลาที่แย่ๆไปได้ โดยการไม่ยึดติดกับอดีต ทำให้รู้ว่าพรุ่งนี้ก็สามารถทำให้เป็นวันที่ดีสำหรับเราได้ การเป็นหัวหน้าคน ไม่ได้ง่ายอย่างที่ใจเราคิด ไม่ใช่แค่การเดินขึ้นน้ำส่งลูกน้องไปวันๆ แต่คุณต้องมีความรู้ และความสามารถ มีความใส่ใจกับลูกทีมของคุณทุกคน เพื่อที่จะให้งานของคุณนั้นทำงานให้เกิดผลประโยชน์และประสิทธิภาพมากที่สุด

3. คุณต้องมีความรัก

การเป็นหัวหน้าควรมี 3 สิ่งด้วยกัน ประกอบด้วย IQ EQ และ LQ เชื่อว่า ณ ที่นี้คงรู้จัก IQ (ความฉลาดทางปัญญา) กับ EQ (ความฉลาดทางอารมณ์) เป็นอย่างดีแล้ว ส่วน LQ นั้นคือ “ความรัก” การที่เราเป็นหัวหน้าคนนั้น คุณจะต้องมีความรักให้กับลูกทีม ให้กับพนักงานของคุณ พร้อมทั้งจะทำงานร่วมกันให้เกิดประสิทธิภาพและผลประโยชน์มากที่สุด เพราะพวกเขาเหล่านี้ จะอยู่ภายใต้การควบคุมของตัวคุณเอง เพราะฉะนั้นการที่มีความรักเป็นสิ่งสำคัญในหลายๆครั้ง หัวหน้ามักไม่ได้เป็นที่ยอมรับ จากคนภายในทีม เนื่องจากขาดความรักความใส่ใจและความเข้าใจ จึงทำให้การทำงานเป็นไปอย่างยากลำบาก ไม่ค่อยประสบความสำเร็จและความราบรื่นก็เป็นไปได้ยาก การเป็นหัวหน้า หรือความเป็นผู้นำนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับตำแหน่งที่ได้รับ หากแต่ขึ้นอยู่กับเคารพนับถือของลูกทีม ที่มีให้ต่อคนๆ นั้น จะเป็นผู้นำได้อย่างไร หากไม่มีใครเดินตามคุณ คุณจะเป็นผู้นำได้ก็ต่อเมื่ออยากมีคนเดินตามคุณ

‘ผู้นำที่น่าชื่นชม ไม่ต้องสูงส่งมาจากไหน’
‘สิ่งสำคัญกว่าคือ...ผู้นำที่กล้าจะลด อกไว้’
‘กล้าตัดสินใจทำสิ่งที่ถูกต้อง’
‘กล้ายอมรับผิด และแก้ไข โดยไม่กลัวเสียหน้า เพื่อประโยชน์ของส่วนรวม ต่างหากที่น่าชื่นชม’

สิบสามข้อคิดจากการทำงาน

1. ไม่ว่าจะเราจะเกิดใน generation ไหน ตอนไหน แต่เรื่องมารยาทก็ยังเป็นเรื่องสำคัญเสมอ ความเป็นรุ่นพี่รุ่นน้อง ,เจ้านายลูกน้อง,ผู้บริหารผู้ใต้บังคับบัญชา ในสังคมไทยของเรา
2. ถ้าตัวเราอยากที่ประสบความสำเร็จ ต้องทำงานที่คนอื่นเขาไม่เอาบ้าง อาสาทำงานอื่นนอกจากงานในหน้าที่ตัวเองบ้าง และไม่ปฏิเสธงานที่ยากกว่าคนอื่น ๆ เพราะนั่นหมายถึงเราจะได้มีโอกาสในการแสดงความสามารถของเราให้ผู้บริหารดู
3. เมื่อเข้ามาเป็นพนักงานแล้ว ต้องทำงาน ให้ถูกที่ ถูกเวลา ถูกคน ด้วย ถึงจะเกิดผลงานที่เรียกว่ามีคุณภาพและคุณค่าแก่ตัวของเรา เพราะอะไร เพราะว่าถ้าเราขยันแทบตายแต่ไม่มีใครมอง สิ่งที่ทำมา มันจะช้ามากกว่าเราจะเดินทางถึงเป้าหมาย
4. อย่าคิดที่จะเอาการลาออกจากการทำงานมาเป็นข้อต่อรองในหน้าที่การงานเพราะไม่ใช่ทุกคนที่จะสามารถเอาการลาออกมาต่อรองได้ ถ้าคุณไม่มีผลงานที่โดดเด่นเพียงพอ
5. หัวหน้าชอบลูกน้องที่ feedback ชอบลูกน้องที่รู้จัก Ho-Ren-So ความคืบหน้าของงาน และหาวิธีการและควบคุมปัญหาอยู่เสมอ เพื่อนร่วมงานที่ไม่ดีจะหมั่นไล่คนที่รายงานผลงานสม่ำเสมอด้วยเช่นกัน

6. มีในหลายครั้งในชีวิตคนทำงานเก่ง แต่ไม่สามารถนำเสนอผลงานของตนเองต่อผู้บริหารได้ หลายครั้งคนเก่งเหล่านั้นจะถูกจัดให้อยู่ในหมวดคนไม่เก่งทันที ดังนั้นทักษะการนำเสนอผลงานก็สำคัญด้วยเช่นกัน แต่ไม่จำเป็นต้องมีทักษะการเสนอหน้านะครับ

7. การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพเป็นทักษะที่จำเป็นมาก ในยุคที่มีช่องทางการสื่อสารมากมายเช่นปัจจุบัน ไม่ใช่แค่ต้องสื่อสารให้ดี แต่ต้องสื่อสารให้ “พอดี” อีกด้วย ต้องรู้จักสื่อสารในเรื่องที่เป็น “ข้อเท็จจริง” เรื่องที่สื่อสารต้องเป็นเรื่องที่ “ดี” และสุดท้าย เรื่องนั้นต้อง “มีประโยชน์” ด้วย ถึงจะเรียกว่า สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

8. คนที่ประสบความสำเร็จคือคนที่สามารถจัดลำดับความสำคัญของงานได้ดี และเป็นบุคคลที่ไม่มักง่ายในการใช้ชีวิต ไม่ใช่แค่ขยันแต่ไม่รู้ว่าควรทำอะไรก่อนหลัง ไม่ได้ ดังนั้น จงติดกระดุมเม็ดแรกให้ถูกต้องก่อน แล้วค่อยติดเม็ดต่อไป แน่ใจว่าต้องเริ่มต้นที่การรู้เป้าหมายและรู้ว่าอะไรสำคัญต่อเป้าหมายนั้นด้วยเช่นกัน

9. เมื่อเรียนจบมาใหม่ให้หาหัวหน้างานที่เก่ง ด้วย เพราะมันจะไม่ทำให้คุณเสียเวลาในการเดินทางของชีวิตในการทำงาน ไม่ใช่เลือกแค่งานสบาย ๆ รายได้พอใช้ อยู่ไม่ไกลบ้าน จำไว้ว่า อะไรที่ต้องอาศัยความพยายามมากกว่าความสบายตอนจบมักสวยงามเสมอ และหลังจากนั้น คนที่พัฒนาตัวเองอยู่เสมอคือคนที่มีโอกาสประสบความสำเร็จได้สูงด้วยเช่นกัน จงอย่าหยุดเรียนรู้ จนกว่าจะหมดลมหายใจ

10. ความแตกต่างที่สร้างประโยชน์ในหน้าที่การทำงานคือความแตกต่างอย่างสร้างสรรค์ ไม่ใช่แตกต่างอย่างขัดแย้ง เพราะความแตกต่างจะทำให้เราสมบูรณ์

11. ต่อให้อยากจะใช้ชีวิตอย่างสบาย ๆ แค่นั้น ก็ตาม แต่คนที่มัวนัยอยู่บ้าง จะได้รับการยอมรับและมีโอกาสก้าวหน้าได้มากกว่าคนที่ไร้ระเบียบวินัย

12. สุขภาพเป็นสิ่งสำคัญ เมื่อร่างกายบอกว่าไม่ไหว ต้องไม่ฝืน คุณค่าของเราไม่ใช่แค่อยู่ที่ผลงาน แต่อยู่ที่เราไม่ทำให้คนที่เรารักเสียใจอีกด้วย เมื่อคุณป่วยกาย ส่งผลให้หลายคนในบ้านคุณป่วยใจด้วยเพราะชีวิตของคุณ ล้วนทำงานเพื่อคนข้างหลังทั้งสิ้น จงรักษาสุขภาพภายนอก และหมั่นเติบโตภายในไปพร้อม ๆ กับอายุงานของเราที่มากขึ้น แล้วคุณจะเป็นคนแก่ที่มีคุณค่า

13. มิตรภาพเป็นสิ่งสำคัญ และโลกกลมกว่าที่เราคิด มีหลายคนได้รับโอกาสที่ดีเพราะมีการแนะนำต่อกัน ในขณะที่มีหลายคนพังเพราะเคยทำตัวร้ายๆแบบไม่มีเหตุผล ดังนั้นจงอย่าพยายามสร้างศัตรู เพราะในวันข้างหน้า คนที่ยื่นมือมาช่วยเหลือคุณในวันที่คุณล้ม อาจจะเป็นมือของศัตรูของคุณก็ได้

และสุดท้ายคือ ... เมื่อเติบโตไปเรื่อย ๆ ขึ้นเราจะเรียนรู้ว่าเงินซื้อความสุขไม่ได้ทุกอย่าง

...

ใครแต่งไว้ เยี่ยมจริงๆ!!!

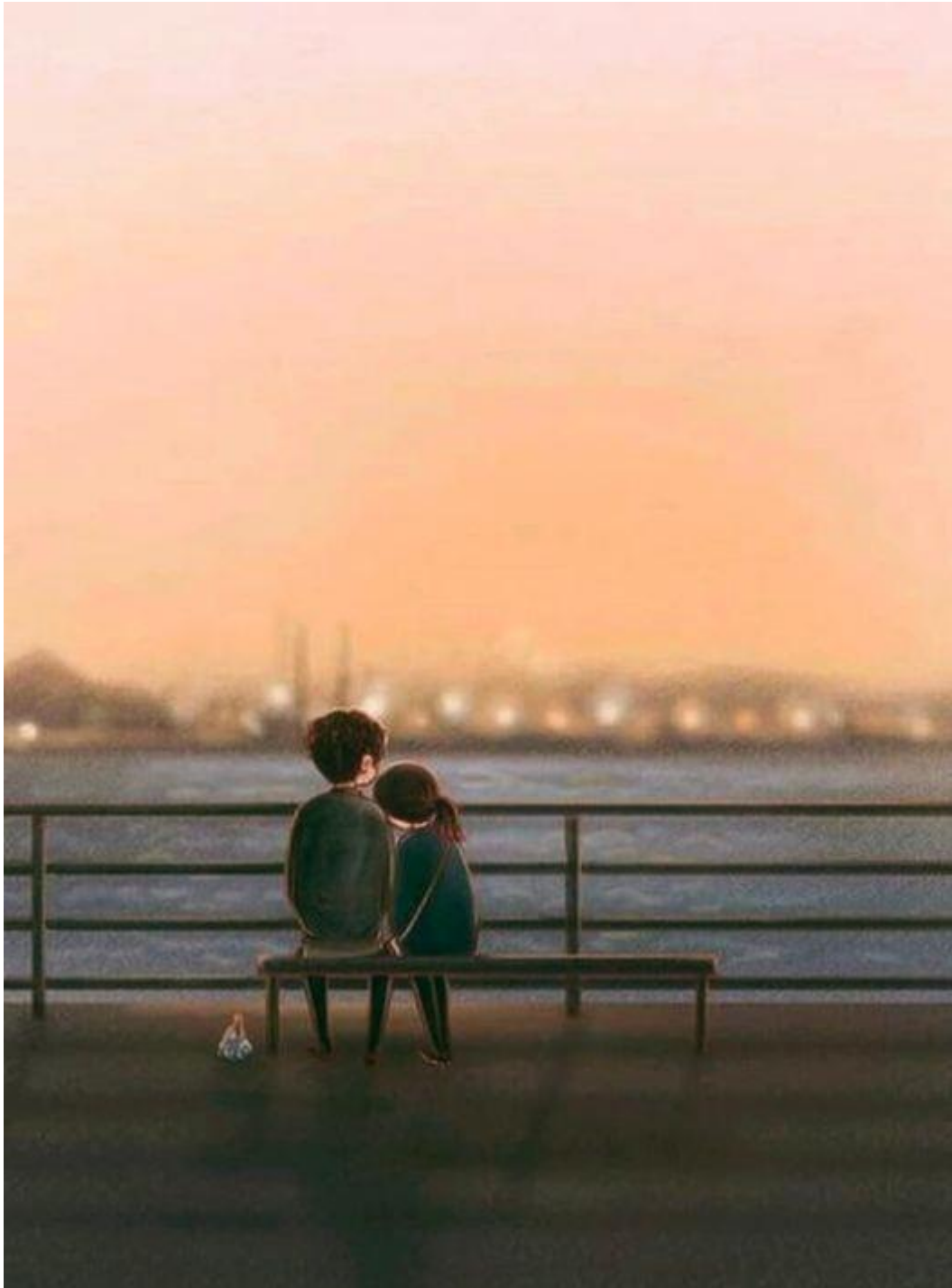
"อันไหนเขิน เขามัวไว้ใส่ครอบหัว
มิใช่ตัว เราจริงจัง ดังที่เห็น
เขามือบท กำหนดแจ่ม แสดงเป็น
เมื่อเลิกเล่น อย่าหลงผิด คิดว่าเรา
ทั้งหน้าพระ ยกขลัง สักสมมติ
ทั้งเดินหยุด รำเต้น เล่นตามเขา
หมดเวลา ลาโรง จงถอดเอา
หน้าเขินเก่า เก็บไว้ ใช้หน้าจริง
ในเวที ชีวิต มิมิตรไว้
มีน้ำใจ ไมตรี ดีกว่าหยิ่ง
เพื่อนสนิท มิตรสหาย ไว้พึ่งพิง
พระยกขลัง ควรคิดย้อน สอนตัวเรา.."

- 1.เคารพพี่ ให้เกียรติเพื่อน คอยเตือนน้อง
- 2.รักพวกพ้อง สามัคคี มีเหตุผล
- 3.ร่วมทุกข์สุข ทุกที่หมาย คล้ายญาติตน ความสุขสันต์ เกิดขึ้นได้ ในการทำงาน
- 4.ไม่ลำเอียง เทียงธรรม น้อมนำจิต ทุกความคิด เปิดใจรับ สมัคสมาน
- 5.รู้ถ่อมตน เป็นคนสู้ ไม่อู้งาน ไม่หักหาญ บั้นไมตรี มีให้กัน
- 6.ไม่ขำน้อง ไม่ฟ้องนาย ไม่ขายเพื่อน
- 7.ไม่ปิดเพื่อน ความเป็นจริง ทุกสิ่งสรรค์
- 8.ติเตียนได้ ไม่โกรธ อาฆาตกัน ไม่แก้ตัว โดยหัน ไปโทษใคร
- 9.ไม่ลู่แก่ โทสะ พาวิกฤต ทุกปัญหา ร่วมกันคิด ช่วยแก้ไข
- 10.มีเมตตา กรุณา อยู่ในใจ ทั้งน้อยใหญ่ จะนอบน้อม พร้อมศรัทธา

ความต่างระหว่าง “รักตัวเอง” กับ “เห็นแก่ตัว”

“รักตัวเอง” หมายถึงคนที่ ไม่เคยตั้งคำถาม
ว่าตัวเองมีค่าแค่ไหน แต่จะมองเห็นสิ่งดีๆ ที่มี
และรู้จักใช้ประโยชน์จากมันในทางสร้างสรรค์
ไม่จับผิด ไม่เปรียบเทียบ ไม่ดูถูกตัวเอง

“รักตัวเอง” คือคนที่ไม่เคยละทิ้งความฝัน
ที่จะ “ยกระดับชีวิต” ให้ดีขึ้นในทุกๆวัน
คือคนที่มองเห็นโอกาสในทุกๆ วิกฤต
จัดการและ แก้ไข ปัญหาอย่างมีสติ

“รักตัวเอง” คือคนที่รู้จักจัดลำดับความสำคัญ
ว่าอะไรควร “มองข้าม” อะไรควร “ให้ค่า”
จะไม่เสียเวลากับเรื่องไร้สาระ หรือ คนต่างๆ
ไม่จมอยู่กับตรรกามานานเกินไป
ใช้ชีวิตอย่างคน “ทุกข์สั้น แต่สุขง่าย”

“รักตัวเอง” ต้องเติบโต อย่างไม่เบียดเบียน
มีความสุขบนพื้นฐานของความถูกต้อง และพอดี
เคารพและให้เกียรติตัวเอง แต่ไม่เหยียบย่ำผู้อื่น

“เห็นแก่ตัว” คือ คนใจแคบที่ “มักมาก”
นึกถึงแต่ ความรู้สึกและสิ่งที่ตัวจะได้เป็นหลัก
ผลประโยชน์ มาก่อนความถูกต้อง
ตะเกียกตะกายทำทุกอย่าง เพื่อให้รอด
โดยไม่สนใจ ว่าใครจะเดือดร้อน
“เห็นแก่ตัว” คือคน “มักง่าย” เห็นแก่ได้
กล้าทรยศ หักหลัง คดโกง อย่างไม่ละอาย
มีเหตุผล มีข้ออ้าง ให้ทุกกรรมชั่วที่ตัวเองก่อ
เหยียบหัวคนอื่น เพียงเพราะ อยากรู้ได้

“รักตัวเอง” กับ “เห็นแก่ตัว”
กั้นไว้ด้วยเส้นบางๆ ที่เรียกว่า “สำนึก”
แยกให้ออก! !

กระเบื้องลอยน้ำเต๋าม

กระเบื้องเฟื่องฟูลอย
ทำดีต้องตรอมตรม
คนชั่วมัวปกป้อง
ช่วยแก้แค้นจะเลว
ทำดีสักแค่ไหน
ไม่ใช่พรรคพวกตน
อาจกลับตาลปัตร
กาขาวขาวคนดี
ต่อไปจะสอนใคร
ถูกผิดยุติธรรม

น้ำเต๋ามน้อยจะถอยจม
แต่ชื่นชมคนทำเลว
อัมพวกพองที่ดิ่งเหว
ถึงแหลกเหลวก็พวกตน
แต่ถ้าไร้ประโยชน์ผล
ก็ไม่สนแม้คนดี
มองให้ชัดถนัดถนี่
หรือป้ายสีพินิจดำ
วินิจฉัยที่น่าขำ
ลูกหลานจำสืบสนเอย

เห็นต้นไม้ เกาะเกี่ยวราก ตรงปากเหว เกาะตรงเปลว ซอกก้อน ชะง่อนหิน
รากนิดเดียว เกี้ยวไว้ ไม่มีดิน ไม่ยงดิน รนสู้ อยู่สบาย
เราเป็นคน ต้องทนสู้ ดุเยี่ยงไม้ อย่าท้อใจ ต้องสู้ สู้อำนาจ
ต้องฟันฝ่า กับปัญหา ที่ทำลาย หอบาย แก้มัน ด้วยปัญญา

****ขอขอบคุณเจ้าของภาพ และบทความ****

25640430

